

Qui té boca s'equivoca

Estimats diocesans,

Continuem la nostra reflexió sobre la missió. Ho sabem prou: la missió no pot viure únicament de fórmules del passat. Ens cal, sempre, afrontar la realitat que tenim al davant, aquella que existeix amb tots els ets i uts. Aquest, diguem-ne, propòsit realista ens aboca a una experiència molt humana: em refereixo al fracàs. El sofriment pastoral existeix, i té molt a veure amb la poca activitat que de vegades som capaços de generar, o bé amb l'escassetat de fruits que recollim, o bé amb els errors dels nostres plantejaments. Les equivocacions són una realitat. Els antics deien: «*Errare humanum est*». –Què en fem, de les errades?

La sensatesa, és a dir, el fet d'acceptar el repte personal de madurar, ens demana que siguem homes i dones sincers, valents i coherents per admetre les pròpies faltes. És en aquesta línia que ens endinsem en la dita d'avui: «Qui té boca s'equivoca».

Avui hem de superar els nostres esquemes mentals que somien una missió efectista. L'art de proposar l'evangeli, d'acompanyar les persones i d'esperar amb esperança demana paciència, capacitat per fer una anàlisi profunda de la realitat i fe per desenvolupar amb habilitat una lectura creient del moment present. Però, tot i això, som humans i ens equivoquem. Ja sabeu de què us parlo.

No ens agrada fracassar. Considerem que els desgavells del món ja són prou com per haver d'afegir-hi els propis desencerts. La missió ens situa, en moltes ocasions, davant d'esdeveniments desbordants que ens fan adonar dels nostres límits. Que savi és reconèixer els nostres topalls. No ho sabem tot, no ho tenim tot, no ho podem tot. Es tracta d'una visió que vol apropar-se a la sinceritat i a la humilitat. Tot i aquesta defensa pròpia, seguim cometent errades.

Ara bé, quan les reconeixem, l'escenari canvia. La missió demana avui, com sempre, molta humilitat. L'evangeli no s'imposa, es proposa. I si ens equivoquem, com de vegades succeeix, tornem a recomençar. La missió resta sempre renovada per aquesta capacitat d'identificar les dificultats i, així, poder traçar itineraris més adients per a cada cas.

No volem pas beneir qualsevol acció missionera perquè sí. Com a testimonis de Jesucrist, som convidats a viure honradament, sempre i en tot moment. No diguem més del compte. Siguem justos amb les nostres paraules. No com a mesura de precaució, falsa prudència o por, sinó per humilitat, per honradesa i per capacitat constructiva. Els cristians ens equivoquem. Els humans cometem errades, i ens cal reconèixer que provenen de les nostres desmesures. L'escriptora Mary Shelley, en la seva obra *Frankenstein o el modern Prometeu*, ens ofereix el testimoni de la desmesura humana i fa evident l'error de voler construir la vida humana pel camí de la supèrbia.

Vet aquí, doncs, que adonar-nos de les nostres limitacions ens situa en el bon camí de l'honradesa i, per tant, en la possibilitat d'oferir una missió emmarcada en el context de la sinceritat. Certament, al llarg de la nostra vida cometrem i viurem situacions que generen equívocs, perquè nosaltres tenim límits. Adonar-nos-en és oferir el bon testimoni de qui vol créixer amb humilitat, amb honradesa, amb coherència. I encara més: l'amistat que ens ofereix Jesús és tan intensa i tan plena, que no s'avergonyeix ni ens avergonyeix quan hem estat dels qui hem reconegut el nostre error.

Amb la meva benedicció i afecte,

+Daniel Palau Valero

Bisbe de Lleida

Errar es humano

Estimados diocesanos:

Continuamos nuestra reflexión sobre la misión. Lo sabemos bien: la misión no puede vivir únicamente de fórmulas del pasado. Nos es necesario, siempre, afrontar la realidad que tenemos delante, la que existe con todos sus matices. Este, digamos, propósito realista nos conduce a una experiencia muy humana: me refiero al fracaso. El sufrimiento pastoral existe, y tiene mucho que ver con la poca actividad que a veces somos capaces de generar, o bien con la escasez de frutos que recogemos, o bien con los errores de nuestros planteamientos. Las equivocaciones son una realidad. Los antiguos decían: «*Errare humanum est*». ¿Qué hacemos con los errores?

La sensatez, es decir, el hecho de aceptar el reto personal de madurar, nos pide que seamos hombres y mujeres sinceros, valientes y coherentes para admitir las propias faltas. Es en esta línea en la que nos adentramos en el dicho de hoy: «Errar es humano». Hoy debemos superar nuestros esquemas mentales que sueñan con una misión efectista. El arte de proponer el evangelio, de acompañar a las personas y de esperar con esperanza requiere paciencia, capacidad para realizar un análisis profundo de la realidad y fe para desarrollar con habilidad una lectura creyente del momento presente. Pero, aun así, somos humanos y nos equivocamos. Ya sabéis de qué os hablo.

No nos gusta fracasar. Consideramos que los desajustes del mundo ya son suficientes como para tener que añadir los propios desaciertos. La misión nos sitúa, en muchas ocasiones, ante acontecimientos desbordantes que nos hacen darnos cuenta de nuestros límites. Qué sabio es reconocer nuestros topos. No lo sabemos todo, no lo tenemos todo, no lo podemos todo. Se trata de una visión que quiere acercarse a la sinceridad y a la humildad. A pesar de esta defensa propia, seguimos cometiendo errores.

Ahora bien, cuando los reconocemos, el escenario cambia. La misión exige hoy, como siempre, mucha humildad. El evangelio no se impone, se propone. Y si nos equivocamos, como a veces sucede, volvemos a empezar. La misión queda siempre renovada por esta capacidad de identificar las dificultades y, así, poder trazar itinerarios más adecuados para cada caso.

No queremos bendecir cualquier acción misionera porque sí. Como testigos de Jesucristo, somos invitados a vivir honradamente, siempre y en todo momento. No digamos más de la cuenta. Seamos justos con nuestras palabras. No como medida de precaución, falsa prudencia o miedo, sino por humildad, por honradez y por capacidad constructiva. Los cristianos nos equivocamos. Los humanos cometemos errores, y debemos reconocer que provienen de nuestras desmesuras. La escritora Mary Shelley, en su obra *Frankenstein o el moderno Prometeo*, nos ofrece el testimonio de la desmesura humana y hace evidente el error de querer construir la vida humana por el camino de la soberbia.

He aquí, pues, que darnos cuenta de nuestras limitaciones nos sitúa en el buen camino de la honradez y, por tanto, en la posibilidad de ofrecer una misión enmarcada en el contexto de la sinceridad. Ciertamente, a lo largo de nuestra vida cometeremos y viviremos situaciones que generan equívocos, porque tenemos límites. Darnos cuenta de ello es ofrecer el buen testimonio de quien quiere crecer con humildad, con honradez, con coherencia. Y todavía más: la amistad que nos ofrece Jesús es tan intensa y tan plena, que no se avergüenza ni nos avergüenza cuando hemos sido de los que han reconocido su error.

Con mi bendición y afecto,

+Daniel Palau Valero Obispo de Lleida